

der til — hos det Mindretal, hvortil det ærede Medlem hører. Under Bestræbelserne ifjor for at faae en Konference med Krigsministeren inden Paaske havde man i Udvalget den Ulempe at maatte sende Hæruddvalgets Fleritals Forslag til en Betænkning til Ministeren, før vi vare i Stånd til at faae en Betænkning fra Mindretallet, der brugte ikke faa — mindst 10 — Dage mere til at fuldføre sin Betænkning, end Flerallet til sin. Vi kunde derfor ikke naae paa den Side Paaske at faae en Konference med Krigsministeren, der var ny i denne sin Stilling og derfor behøvede nogen Tid til Overveielse, hvilket atter foranledigede, at Betænkningen over Hærløven indkom langt senere, end Flerallet havde ønsket og Udvalgets Formand ventet. Da den kom ind til Thinget, syntes Bevægelsen at angaa ganske andre Ting end Forsvarsloven baade her og andet Steds, og den kom da ikke til Forhandling her, hvad jeg ikke kjender Grunden til, ligesom jeg heller ikke i Diebliffet kan erindre, hvorledes Tiden blev anvendt. Man vil heraf se, at Forsinkelsen af Hæruddvalgets Betænkning faa langt fra berøede paa Flerallets Hæredømme, at den tverimod er et Vidnesbyrd om Flerallets Magtesløshed med Hensyn til i rette Tid at faae en Betænkning fra det Mindretal, hvortil det ærede Medlem hører. Havde en saadan kunnet fremkomme, vilde Hærløven have kunnet komme til Behandling her ifjor, og havde der været mindste Udsigt hertil, vilde Sagen angaaende Sværnets Ordning, der var saa vidt fremmet, at det kunde ske med kort Bærelse, ogsaa have kunnet gjøres færdig til Behandling. Man havde imidlertid den Gang nok af unyttige Arbejder, og man vilde derfor ikke paastynde dette Arbejde, naar det viste sig, at man dog ikke kunde faae det videre. Disse Bemærkninger har jeg troet at maatte gjøre overfor det ærede Medlem. At Sagen ikke har kunnet komme frem ifjor, maa det Mindretal, hvortil det ærede Medlem hører, tilskrive sig selv Skylden for, og iaar have vi forelagt den først. Jeg kunde derfor have ønsket, at det ærede Medlem havde grebet lidt i sin egen Barm, inden han fremkom med saadanne Insinuationer som den, han har fremsat.

Dinesen: Ja, det er netop det, jeg har gjort. Det kunde aldrig være faldet mig ind at omtale dette Forhold, naar ikke Flerallet i dets Betænkning havde sagt, hvad jeg finder er urigtigt, at det er, fordi man har maattet offre megen Tid paa andre vigtige Sager, at man ikke i tidligere Aar har kunnet fremme disse Sager til 2den Behandling i Thinget. Overfor dette indskrænker den ærede Ordfører sig imidlertid til at omtale, hvad der er passeret ifjor, men Sagen har, som jeg nævnte, foreligget i 4 Aar, og jeg paastaar, at det ikke i de 4 Aar har været en Følge af den Tid, man har offret paa andre vigtige Sager, at man ikke har faaet Sagen til 2den Behandling.

Der har været Aar, hvori man systematisk har ladet Tiden gaa hen uden at sætte Møde i Udvalgene, og hvor der har været Uger mellem de enkelte Møder. Ifjor forholdt det sig tilbøls, som den ærede Ordfører bemærkede, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Udvalgets Mindretal havde en anden Opgave end den at affkrive Betænkningen fra et tidligere Aar. Vi have i Udvalget været stillede, som Mindretallet i Thinget er stillet overfor Flerallet, og det er bekendt nok, at denne Stilling er den, at Flerallet møder med sine Forslag i Form af Ultimata, som ere afgjorte, før de komme ind her, og som vi kunne diskutere, om vi ville, men uden Indflydelse paa Afstemningen. Ligeledes i Udvalgene; der møder Flerallet med sine Forslag, og vi Andre kunne tiltræde dem, om vi ville. Vi have da i de forrige Samlinger hver Gang forsøgt om muligt at komme til en Forstaaelse angaaende Sagen, men i disse Spørgsmaal: Besætningsagen, Hærens og Sværnets Ordning, er det ikke lykkedes os, og bagefter, naar det var os klart, at der Intet var at opnaa, vare vi nødsagede til at træde sammen i, om jeg saa maa kalde det, private Udvalg for at se, om vi ikke kunde yde Bidrag til Spørgsmaalenes Løsning i Bevidstheden om, at det vilde være aldeles umuligt, at naae til en endelig Løsning af disse Spørgsmaal ad den Vej, som Flerallet vilde dekrettere os at gaa. Derfor forholdt vi os ifjor, som Formanden for Hæruddvalget sagde. Der gik 10 Dage, men det var nødvendigt for os, for at vi kunde foretage det Arbejde, uden hvilket det var os umuligt at bringe en anden Betænkning eller andre Forslag ind i Udvalget end dem, Flerallet havde tilladt sig at stille, naar vi ikke vilde indskrænke os til at indtage en saadan negativ Stilling som den, Intet at gjøre.

Berg: Det ærede Medlem maa altsaa erkjende, at det for de to sidste Aars Vedkommende forholder sig, — han tilspøiede rigtignok „tilbøls“ — rigtigt, hvad jeg som Udvalgets Formand havde fremsført. Det vilde vistnok have været ønskeligt og en berettiget Fordring til det ærede Medlem, om han nærmere havde forklaret, hvad han forstod ved dette „tilbøls“, naar han vilde begynde at gjøre nogenstomhelst Indsigelse imod, hvad jeg som Udvalgets Formand havde fremsført. Den 5te Marts gik Sagen til Betænkning, den 13de Marts kunde Udvalgets Flerital sende sit Forslag til Ministeren, men først den 23de Marts kunde Mindretallets Forslag vedtages af det, jeg veed ikke om dette er „tilbøls“ rigtigt, eller om det er paa Datum rigtigt. Ja, jeg har lagt nøje Mærke dertil lige overfor dette ærede Medlem, som ikke generer eller undser sig ved at fremsætte den Art af Beskyldninger, selv her i Salen, som han ikke kan bevise. Det ærede Medlem maatte altsaa gaa udenom dette, og rettede dernæst paa ny et